

Romarbrevet Kapitel 10. Övers och komm: Bo Giertz

Romarbrevet Kapitel 10 Frälsningsvägen är inte längre lagen utan Kristus (Rom 10:4–13)
Översättning

Lagen har nämligen fått sin ände i Kristus till rättfärdighet för var och en som tror. Moses skriver ju om den rättfärdighet som kommer genom lagen: Den som handlar efter den skall leva genom den. Men den rättfärdighet som kommer av tro, den säger: Du behöver inte fråga i ditt hjärta: Vem skall fara upp till himmelen (nämligen för att hämta ned Kristus)? Inte heller: Vem skall stiga ner i avgrunden (nämligen för att hämta upp Kristus från de döda)? Vad säger den i stället? Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta (nämligen ordet om tron, det som vi predikar). Ty om du med din mun bekänner dig till Herren Jesus och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då kommer du att bli frälst. I hjärtat finns den tro som rättfärdiggör, och med munnen avlägger man den bekännelse som frälsar. Skriften säger ju: Ingen som tror på honom skall komma på skam. Här är ingen skillnad på jude och grek. Alla har de samma Herre, och han har rikedomar att ge åt alla som åkallar honom. ”Var och en som åkallar Herrens namn, han skall bli frälst.”

Kommentar

Genom Kristus har lagen fått sin ände – nämligen som väg till frälsningen. Den har i själva verket aldrig kunnat skänka frälsning. Ingen har blivit färdig med den. Dess grundvillkor lydde ju: Gör detta, så får du leva. Men så säger inte evangeliet, det som handlar om rättfärdigheten genom tro. För att visa den förvandling som skett genom Kristus använder sig Paulus av ett känt ord av Moses (5 Mos 30:11 ff), som han skriver om och ger en ny innebörd, för att klargöra vad den nya frälsningsvägen innebär. Mosas hade talat om budordet och påmint Israel vilken förmån och vilket ansvar det var att äga det – inte långt borta, inte i himmelen, inte i något fjärran land, utan ”mycket nära i din mun och i ditt hjärta, så att du kan göra därefter”. Paulus vet, att nu är budordets tid förbi. I stället har Kristus kommit. Och nu kan man säga något liknande om honom. Man behöver inte hämta ner honom från himmelen, och inte heller föra upp honom ur dödsriket. Han är oss mycket nära. Ordet, i evangeliet. Det ordet lägger han i vår mun och i vårt hjärta. Paulus trycker på orden ”mun” och ”hjärta” och upprepar dem tre gånger, därför att de säger något väsentligt om tron. Genom tron bor Kristus i våra hjärtan, och bor han där så bekänner man hans namn inför världen. Det är ingen saklig skillnad mellan hjärtats tro och munnens bekännelse. Bådadera är uttryck för att vi har nåtts av evangelium och tagit emot Kristus. Paulus menar alltså inte med munnens bekännelse något av samma slag som vi kallar ”läpparnas bekännelse”, alltså något vanemässigt eller konventionellt, som inte motsvaras av hjärtats tro.

Denna munnens bekännelse lyder alltså: Jesus är HERREN. Det är den kristna trosbekännelsen i dess kortaste form, så som vi möter den också på andra håll i Nya Testamentet. Jesus har fått det namn, som är över alla namn, Guds eget namn: HERREN. Människan Jesus är sann Gud. Som den frälsande tron i hjärtat nämner Paulus ”att Gud har uppväckt honom från de döda”. Det betyder inte att man blir frälst genom att rent intellektuellt vara övertygad om att just den punkten i trosbekännelsen är sann, utan det betyder att man lever i hjärtats gemenskap med den Uppståndne och har honom till sin levande Herre.

Denna nya frälsningsväg gäller nu för alla, både judar och hedningar. Vägen heter inte längre ”Håll buden” utan ”Tro på Jesus”. Frälst blir var och en som åkallar Herrens namn. Och Herren, det är Jesus Kristus.

Tron kommer av predikan (Rom 10:14–17)

Översättning

Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de aldrig hört något om? Och hur skall de få höra, om ingen predikar? Och hur skall det kunna predikas, om ingen sänder ut budbärare? Det står ju skrivet: Hur ljuvligt är det inte att höra stegen av dem som kommer med det glada budskapet! — Men det var inte alla som ville lyda detta glada budskap. Esaias säger ju: Herre, vem trodde vår predikan? Alltså: tron kommer av predikan, och predikan i kraft av Kristi ord.

Kommentar

Men skall man kunna åkalla Jesus som sin Frälsare måste man få hjälp att tro på honom. Därför måste evangelium predikas. Om att evangelium skall bli predikat måste det sändas ut budbärare. När Paulus talar om att ”sända ut budbärare” använder han det verb, som motsvarar ordet ”apostel”, och i uttrycket ”de som kommer med det glada budskapet” ligger samma ord som vi har i ”evangelium”. Han påminner alltså om att Kristus har sänt ut apostlar med sitt evangelium. Kristus har grundat en kyrka, och där skall evangelium predikas. Genom denna predikan är det som tron uppkommer. Förkunnelsen och gudstjänsten är alltså nödvändiga. Och lika nödvändigt är det, att förkunnelsen verkligen bär fram Kristi ord och inte låter evangeliet formas efter åhörarnas önskingar.

Har budskapet nått fram? (Rom 10:18–21)

Översättning

Men då frågar jag: Kanske de inte har hört vår predikan? Visst måste de ha hört den!

Över hela jorden har deras tal gått ut och deras ord till världens ändar. Då frågar jag: Kanske Israel inte har förstått det? Redan Moses ger svaret: Jag skall komma er att avundas dem som inte var mitt folk, över ett hednafolk utan förstånd skall jag låta er harmas. Och Esaias går så långt att han säger: Jag lät mig finnas av dem som icke sökte mig, jag uppenbarade mig för dem som icke frågade efter mig.

Men till Israel säger han:

Hela dagen har jag utsträckt mina händer mot ett ohörsamt folk, ett som säger emot.

Kommentar

Kan kanske Israel ursäkta sig med att det aldrig fått höra evangelium? På inget vis, säger Paulus. Gud ser till att hans budskap går ut. Paulus citerar ett psaltarord som handlar om hur himlarna förkunnar Guds ära. På samma sätt, menar han, har evangelium gått ut över världen. Och då måste ju Israel ha hört det, Israel som stått i händelsernas centrum! Men om nu Israel ic har förstått budskapet? Paulus svarar att det i så fall är något oerhört – hedningarna har ju förstått det! Denna obegripliga blindhet och oförmåga att förstå finns tecknad redan i Gamla Testamentet, säger Paulus. Han tar fram ord som talar om hur Gud förgäves talar till sitt eget folk och därför vänder sig till hedningarna, som tar emot hans gåvor, till avund och harm för Israel.

Copyrightregler:

Bo Giertz är upphovsman till såväl översättning som kommentar,
Nedladdning och utskrift av såväl översättning som kommentar får endast ske för personligt bruk,
All övrig användning av såväl översättning som kommentar måste godkännas av rättsinnehavarna samt
Stiftelsen bibelskolan.com åtar sig att förmedla eventuella förfrågningar om vidare användning av översättning och/eller kommentar till rättsinnehavarna.

REGISTER:Nya Testamentet Romarbrevet